

A mártírium római katolikus értelmezésben

Keresztfalvi Péter, OSB, Alsóór/Unterwart plébánosa

A kanonizálható mártíromság 3 feltétele:

1. Meg kell állapítani Isten szolgája halálát.
2. Fontos, hogy az illetőt nem politikai vagy egyéb okokból, hanem a hit iránti gyűlöletből ölték meg.
3. Végül bizonyítani kell, hogy a vértanú Krisztus iránti szeretetből fogadta el halálát.

Mindhárom körülményt megfelelően kell bizonyítani és dokumentálni. Csak ezután lehet valakit vértanúnak nyilvánítani az egyházban.

Jézus világosan megmondta, megjövendölte, hogy pusztán *a nevemért fognak benneteket üldözni*. Hogy miért? – kérdezhetnénk az üldözőktől. A válasz: *'csak'*.

A keresztényüldözésnek nincs ésszerű magyarázata. A gyűlölet nem magyarázható racionális észérvekkel.

A katolikus egyház az első keresztény évszázadokban csak mártirokat avatott szentté. Szent Márton volt az első nem vértanú szent (Savaria-ban a mai Szombathelyt született Kr. u. 316 v. 317-ben és 81 évesen halt meg 397. nov. 8.)

Az üldöztetés az egyház mindennapi kenyeré. Ami Szent István első vértanúval, aztán az aprószentekkel megtörtént, az ma is folytatódik megannyi keresztény halálával, akiket a Krisztusba vetett hitük

miatt ölnék meg. Létezik ugyanis vérszomjas keresztényüldözés: például amikor vadállatok tépték szét a keresztényeket a nézőtérre helyet foglalók örömeire, vagy amikor a szentmise után, a kivonuláskor felrobbantott bombával röpítették a levegőbe őket. Van azonban „fehér kesztyűs” üldöztetés is, mely a kultúra álarca mögé rejtőzik, és a társadalom egyik szegletébe szorítja vissza az embert, el egészen odáig, hogy elveszik a munkáját, ha nem alkalmazkodik a törvényekhez, melyek a Teremtő Isten ellenébe mennek.

Az üldöztetés: igen, az egyház mindennapi kenyeré. Jézus mondta ezt. Amikor turistaként Rómába megyünk és ellátogatunk a Colosseumba, akkor gondoljunk az amphitheatrum történetében azokra a vértanúkra, akiket oroszlánok ölték meg. Ám nemcsak azok a vértanúk, akiket ott ölték meg, hanem a hétköznapi emberek is. Napjainkban is folytatódik: húsvétkor, azok a keresztények, akik Pakisztánban a húsvétot ünnepelték azért szenvedtek vértanúhalált, mert a föltámadt Krisztust ünnepelték. Így halad tovább az egyház története a vértanúival.

István diakónus, az Apostolok

Cselekedeteiben (6,1-8,2) leírt vértanúsága véres keresztényüldözést váltott ki Jeruzsálemben, ahogyan jelenünkben is vannak olyanok, akik ma sem vallhatják meg szabadon a hitüket Krisztusban. Van azonban egy másik üldöztetés is, melyről nem beszélnek annyit: ez a *kultúra*, a *modernség*, a *haladás* álruhájába öltözött üldöztetés. Ezt az üldöztetés az úgynevezett *'jól nevelt'* üldöztetés. Ez akkor történik, amikor egy embert nem a keresztény hite miatt üldözik, hanem azért, mert Isten Fiának az értékeit akarja képviselni.

Olyan üldöztetés éri a világot, mely elveszi a szabadságot, pedig Isten

A Felsőőrött/Oberwartban tartott előadás vázlata

szabadságot adott nekünk arra, hogy tanúságot tegyünk az Atyáról, aki teremtett és Krisztusban megváltott minket. És ennek az üldöztetésnek van egy feje. A keresztényüldözés *'jól nevelt'* feje, akit Jézus meg is nevezett: az e ***világ fejedelme***. Amikor a hatalmasok olyan viselkedésre akarnak kényszeríteni, olyan törvényeket hoznak, amelyek ellentétesek Isten Fiának méltóságával, akkor üldözik Isten gyermekeit és a Teremtő Isten ellenébe mennek. Ez a nagy aposztázia, a nagy hitehagyás! A keresztények élete együtt jár ezzel a kétféle üldöztetéssel. Az Úr megígérte nekünk, hogy nem hagy el minket.

Ügyeljetek, legyetek figyelmesek! Ne ejtsen rabul a világ szelleme!